

Џек Секвеира

Наслов на оригиналот:
BEYOND BELIEF
The Promise, the Power, and the Reality
of the Everlasting Gospel
By Jack Sequeira

Превод:
Весна Станковска

Јазична редакција и
форматирање:
Мелита Томовска

Дизајн на корицата:
Лазар Томовски

Издава:
АИК „Знаци на времето“
Скопје, ул. Влае 42

За издавачот:
Михајло Гурев

Печати:
„МАРИНГ“ - Скопје

СИЛАТА

на вечното

Евангелие

www.znacinavremeto.mk

ВОВЕД

Оваа книга го опфаќа она за кое сметам дека претставува основно учење на Светото писмо за Евангелието. Адвентистите на седмиот ден ја нагласувале тројната ангелска вест, чија суштина е „вечното евангелие“ кое треба да му се објави „на секој народ, племе и јазик“ (*Откровение 14,6*). Но, пред да го објавиме ова евангелие, ние мора јасно да сфатиме што, всушност, претставува тоа - неговото ветување и неговата сила. Евангелието подразбира нешто што е речиси неверојатно - величието на Божјата љубов и неговата способност да нè менува. Тоа мора да стане жива реалност во нашиот живот. Исус рекол: „И ова Евангелие за Царството ќе биде проповедано по целиот свет, за сведоштво на сите народи, и тогаш ќе дојде свршетокот“ (*Матееј 24,14*). Денес, по речиси две илјади години, ние мораме да признаеме дека Божјиот народ пропуштил да го покаже евангелието - оваа моќна сила откриена во Исуса Христа, која во целост може да нè избави од тиранијата на гревот и себичноста. Ние живееме во „тешки времиња“, кои апостол Павле ги прорекол за последното време, дека луѓето ќе станат „саможиви, среброљупци, самофалци, горделиви, хулител; непокорни на родителите, неблагодарни, несвети; без природна љубов, непомирливи, клеветници, невоздржани, жестоки, непријатели на доброто, предавници, избувливи, надуени, повеќе сластољубиви, а не богољубиви, кои имаат изглед на побожност, а се одрекле од нејзината сила“ (*2. Тимојееј 3,2.5*). На Црквата денес ѝ е неопходно пробудување (*повторно да ја цени вистината*) и реформација (*промена на однесувањето*). Појдовна точка е јасната претстава за Исуса Христа и неговото евангелие. Тоа ќе донесе сериозно покајание и, за возврат, ќе го отвори патот за Светиот Дух да се излее како на денот Педесетница (*Јоил 2,12.13.17.18.28-32*).

Исус им рекол на учениците на Јован Крстител дека ново вино не се става во стари мешини (*види Матееј 9,17*). Во оваа книга е претставен планот на спасението во нова светлина и ќе бара од читателот да ги остави на страна сите претходно примени идеи, за да може да ја почитува пораката која што таа ја содржи.

Кога е во прашање спасението, скоро четиристотини години протестантизмот е поделен во две групи. Првата група, калви-

нистите, проповедаат дека Христос на крстот ги спасил човечките суштества, но дека спасението е ограничено само на одбраните - оние кои Бог ги предодредил да бидат спасени. Аријанизмот, од друга страна, вели дека Христос на крстот го придобил спасението за целокупното човештво, но дека тоа спасение само е овозможено и дека личноста мора да поверува и да се покае, за таа можност да стане стварност. И двете гледишта се само условно радосна вест.

Јас верувам дека ниту една од споменатите групи не претставува целосна вистина во поглед на спасението (*види Римјаниите 5,10.18; 2. Коринќаниите 5,18.19*). Сигурен сум дека единствената причина поради која некој ќе биде изгубен е токму неговото намерно и упорно одбивање на Божјиот дар на спасение во Христа (*Јован 3,16*). Тоа е она што ја сочинува тројната ангелска вест од *Откровение 14* - Вечно Евангелие, кое треба да му се проповеда на секој народ, племе и јазик, пред да дојде крајот.

Тоа е целта и намерата на оваа книга.

Оваа книга не е наменета за површен читател. Повеќе е наменета за проучување отколку за читање. Нејзината целосна вредност ќе дојде до израз дури тогаш кога ќе се проучува паралелно со Библијата. Додека ја читаш секоја глава одделно, пронајди ги во Библијата текстовите што се споменуваат тука; читај ги за себе, а ако имаш можност, употреби повеќе преводи. На тој начин вистината, како што е опишана во Христа, ќе дојде до тебе директно од Божјиот збор.

При проучувањето на вистината за евангелието ќе откриеш многу работи што се спротивставуваат на твојот човечки начин на размислување, токму поради тоа што Божјото слово не е филозофија туку божествено откровение. Разумот е важен, но не смееме да го ставиме пред откровението. Погледни што велат следниве текстови:

Исаија 55,8.9 - Божјите патишта и мисли се многу оддалечени од нашите патишта и мисли.

- *1. Коринќаниите 1,17.18* - Евангелието, како и крстот, претставуваат лудост за човечкиот ум.
- *Јован 16,12.13* - Светиот Дух, а не нашиот беспомошен ум, мора да биде тој што ќе нè води и ќе нè упатува на секоја вистина.

Евангелието се спротивставува на нашиот човечки разум, зашто сите сме згрешиле и сме ја изгубиле Божјата слава (*Римјаниите 3,23*). Заради падот на Адам, целото човештво се наоѓа под ропство на гревот и, без Божјата спасоносна милост во Исуса Христа, засекогаш би било изгубено. Тоа е причината поради која нашиот природен ум никогаш не може да ја прими божествената вистина без дејствувањето на Светиот Дух (*види 1. Коринќаниите 2,14*).

Не тврдам дека сите мисли во оваа книга се оригинални. Јас едноставно се обидов да го претставам она што Бог мене милостиво ми го открил преку моето сопствено проучување на неговата Реч, како и преку списите на луѓето инспирирани од Светиот Дух. Секоја вистина доаѓа од Бога и Тој ја открива на различни начини и на различни луѓе, со цел таа да биде од полза за целото Христово тело.

„И ќе ја познаете вистината и вистината ќе ве ослободи“ (*Јован 8,32*). Со оваа сериозна молитва ја праќам оваа книга до сите оние кои навистина го сакаат Господа.

1.

ПРОБЛЕМОТ СО ГРЕВОТ

Евангелието е Божјо решение за проблемот со гревот и затоа е важно уште на почетокот од нашето проучување да сфатиме што е гревот. Ние често се обидуваме да го разбереме решението на проблемот со гревот кое Бог го подготвил за нас во Христа (Евангелието), без целосно да ги препознаеме размерите на самиот проблем (гревот). Со тоа ги извртуваме вредностите. Кога ќе ја сфатиме нашата целосна грешност, како во нашата природа така и во нашите дела, дури тогаш навистина ќе го разбереме и решението кое Бог ни го дал. Сè додека не ја сфатиме сета изопаченост на природата на гревот, ние нема да ја изгубиме самовербата и да се свртиме кон Христа како наша единствена праведност. Евангелието добива смисла дури тогаш кога ќе се сфати во контекст на проблемот со гревот.

Потеклото на гревот

Гревот се појавил на небото во умот на Луцифер, водачот на ангелите (Езекил 28,14.15). Библијата не опишува како можел гревот да се појави во умот на едно совршено создание, бидејќи гревот не може да се објасни. Од оваа причина, гревот се нарекува „тајна на беззаконието“ (2. Солуњаниите 2,7).

Самовозвишувањето било срцевината на гревот на Луцифер (Исаија 14,12-14). Себичноста, љубовта кон самиот себе, е основен принцип на секој грев. Тој е во целосна спротивност со принципот на несебичност и самопожртвувана љубов (агапе), која претставува основа на Божјиот карактер и владеење (1. Јованово 4,7.8.16). Затоа гревот претставува бунт против Бога и неговата самопожртвувана љубов.

Гревот на Луцифер конечно довел до отворена војна на небото. Тој и ангелите кои застанале на негова страна биле победени и

исфрлени од небото (Ойкрование 12,7-9). Иако гревот започнал на небото во умот на Луцифер, Бог не дозволил тој таму и да се развие. Луцифер и неговите ангели дури на земјата го развиле принципот на гревот, откако биле исфрлени од небото. Да погледнеме како се случило тоа.

Развојот на гревот

Бог ја создал оваа Земја за човекот и му дал власт над неа. Сè било совршено; немало грев во ништо што Бог создал (1. Мојсеева 1,26.28.31). Гревот навлегол во Божјиот совршен свет преку Луцифер наречен сатана. Тој ги искушал и ги навел нашите први родители, Адам и Ева, да згрешат и со тоа предизвикал промена на нивната состојба на невиност, како што ги создал Бог (1. Мојсеева 3,1-24; Лука 4,5.6). На тој начин сатаната станал сопственик на овој свет и го присвоил врз основа на принципот „кој кого ќе надвлее, тој нему ќе му робува“ (2. Петрово 2,19).

Кога го искушувал во пустината, сатаната му рекол на Исуса дека власта и убавината на светот „мене ми се предадени; и на кого сакам ќе ги дадам“ (Лука 4,6). Да забележиме дека Исус не ја доведува во прашање неговата изјава. По падот на Адам и Ева, сатаната станал „кнез на овој свет“ (Јован 14,30). Всушност, Павле го нарекува „бог на овој свет“ (2. Коринќаниите 4,4). Како потомци на Адам и Ева и ние се наоѓаме под ропството на гревот и сатаната (Јован 8,34; Римјаниите 6,17; 2. Петрово 2,19). Ние сме родени себични и склони да сакаме да живееме независно од Бога (Римјаниите 1,20-23). Целиот свет е под контрола на сатаната, освен оние кои себеси му се предале на Христа (1. Јованово 5,19).

Користејќи ги отпаднатите човечки суштества како свои орудија, сатаната развил царство кое во потполност се засновува на себичноста; Библијата го нарекува „царство на светот“ (Ойкрование 11,15). Тоа е во целосна спротивност со Божјото небесно царство (Матеев 3,2) кое е засновано на самопожртвувана љубов. Сето она што го сочинува системот на овој свет - политиката, образованието, трговијата, рекреацијата, спортовите, општествените организации, технологијата, националните чувства - е засновано на сатанскиот принцип на себичност. Овој принцип можеби сега не може јасно да се види, но „сè што е на светот... не е од Таткото

туку од овој свет“ (1. Јованово 2,16). Сè на овој свет, без исклучок, се темели на „страста“ или на принципот на себичност (љубов кон самиот себе).

Бидејќи сатаната е лажго и измамник, затоа многу работи на овој свет ни се чинат добри. Но, на крајот од историјата на овој свет, сатаната ќе биде сосема разоткриен и сите ќе видат дека тој го лажел целото човештво - оние кои очигледно биле зли, како и оние кои изгледале како добри (Ойкровение 12,9; 13,3.4). Сè што е на светот е дело на сатанското царство на себичноста. Речиси шест илјади години Бог му дозволувал на сатаната да го развие гревот на земјата на начин како што самиот сакал, но ќе дојде време кога сатаната и неговото царство ќе бидат разоткриени и засекогаш уништени (2. Петрово 3,10-13; Псалм 92,7-9).

Сатаната и неговото царство мораат да бидат уништени, но Бог нашол начин како да го спаси паднатиот човечки род од ропството на сатаната (2. Петрово 3,9). Тоа е радосна вест, евангелие кое Бог сака секој да го чуе и да го прифати. Тој го подготвил небесното царство за нас уште од настанокот на светот (Маџеј 25,34); вечниот оган е наменет само за „ѓаволот и неговите ангели“ (стих 41). „Зашто Бог толку го возљуби светот, што го даде својот Единороден Син, та секој, кој верува во Него, да не загине, туку да има вечен живот“ (Јован 3,16). Секој што со вера ќе одговори на Божјата љубов откриена во дарот на Неговиот Син, ќе биде ослободен од осудата која почива врз сатаната и неговото царство (Римјаниите 8,1; Јован 5,24).

Суштината на гревот

За да го дефинира гревот, Библијата употребува дванаесетина различни еврејски зборови во Стариот завет и околу пет грчки зборови во Новиот завет. Тие зборови можат да се сместат во три основни концепти. Сите три се изразени во Псалмот 51,2.3: „Измиј ме целиот од мојата вина, очисти ме од мојот грев. Зашто го признавам своето беззаконие, мојот грев е секогаш пред мене“.

БЕЗЗАКОНИЕ. Основното значење на овие зборови е „да бидеш свиткан“ или „наведнат“. Светото писмо го употребува овој израз за да ја опише нашата духовна состојба. Изразот БЕЗЗАКОНИЕ не се однесува првенствено на едно грешно дело, туку

на грешната состојба. Како причина за падот во грев, мажот и жената се духовно „наведнати“. Себичноста е основна движечка сила на нашата природа. Павле ја опишува како „закон за гревот и смртта“ кој е на дело во нашиот живот (Римјаниите 8,2; и 7,23). Таа состојба е основа за секој наш грев и од нас прави робови на гревот (Римјаните 3,9-12; 7,14). Следните текстови ја опишуваат состојбата на нашата духовна наклонетост:

Псалм 51,5: „Еве, грешен сум веќе роден, во грев ме зачна мојата мајка“. Бидејќи Давид бил физички убава личност (1. Самоилова 16,12), очигледно е дека овде се работи за неговата духовна состојба. Од самото негово зачнување и раѓање, тој бил во состојба на беззаконие. Ние сме родени со природа свртена (склона) кон грев и кон самите себе.

Исаија 53,6: „Сите скитаваме како овци, и секој одеше по својот пат. А Господ ги возложи на Него беззаконијата на сите нас“. Овој стих нагласува две работи. Прво, секој од нас заталкал на страна, зашто сите сме ја следеле нашата природна склоност или наклонетост кон „сопствениот пат“. Второ, оваа наклонетост да го следиме нашиот сопствен пат, оваа насоченост кон самите себе е беззаконието кое е ставено врз Христа, Носителот на нашиот грев. Кога Исус на крстот „го осудил гревот во телото“ (Римјаниите 8,3), Тој ја осудил токму таа склоност (насоченост) кон грев. Според тоа, во поглед на нашата грешна состојба, нема веќе „осуда за оние кои се во Христа Исуса“ (Римјаниите 8,1).

Исаија 64,6 „Така сите станавме нечисти, а сета наша правда како извалкани облеку. Сите ние отпаднавме како лисја и нашите беззаконија нè однесуваат како ветер“. Поради фактот дека сме „зачнати во грев“ (Псалм 51,5), сета праведност што ја постигнуваме со наши лични напори е како валкана облека пред Бога, бидејќи е извалкана со себичност. Наспроти вакланите облеку на нашата сопствена правда, Исус ни ја нуди чистата облека на Својата праведност, и на тој начин можеме навистина да бидеме облечени и „да не се појави срамотата на твојата голоста“ (Ойкровение 3,18).

Матеј 7,22.23: „Мнозина ќе ми речат во оној ден: ‘Господи, Господи, не пророкувавме ли во твое име; не изгонувавме ли бесови во твое име; и не правевме ли многу чуда во твое име?’ И тогаш Јас ќе им изјавам: ‘Никогаш Јас не сум ве познавал; одете си од мене вие, кои правите беззаконие!’“ Сите дела на нашата сопствена правда судот ќе ги обелодени како беззаконие - дури и оние направени во Христово име. Исус таквите дела, мотивирани од

себичност, ќе ги означи како дела на неправедност. Дали нашите дела потекнуваат од Христа и на тој начин стануваат мотивирани од самопожртвуваната љубов? Или потекнуваат од самите нас, како „благодарност според телото“ (Галатийците 6,12). Дали нашите дела се дела на верата, резултат на вистинска заедница со Христа или ги правиме во Негово име без навистина да го познаваме?

Еднаш кога ќе разбереме што сè вклучува беззаконието ќе сфатиме дека во нас не престојува ништо добро (Римјаниите 7,18). Тогаш ќе почнеме да чувствуваме глад и жед за Христовата правда, која бесплатно ни е понудена во Евангелието.

Според тоа, беззаконието е желба да го бараме нашиот сопствен пат. Ние сме родени со оваа склоност. Оваа состојба нè прави немоќни да станеме праведни без Спасителот, затоа што Божјиот закон бара дури и нашите мотиви да бидат чисти и несебични (Матееј 5,20-22.27.28).

ГРЕВ. Ова е друг израз кој Библијата го употребува за да ги опише нашите престапи. Вистинското значење на овој израз е „да се промаши целта“. Духовно ова значи „да се изгуби Божјата слава“ (Римјаниите 3,23) или да не се задоволи Неговиот идеал за несебична љубов.

Бидејќи сите сме родени духовно „свиткани“, не е тешко да се види зашто „нема ниеден праведен“ и зошто „нема ниеден кој прави добро“ (Римјаниите 3,10.12). Нашата грешна состојба (беззаконието) оневозможува да сториме нешто без Спасителот, освен да ја промашиме целта. И затоа евангелието е наша единствена надеж во поглед на спасението. Ние можеме да избереме дали ќе ја прифатиме Христовата праведност или ќе ја отфрлиме, но не дали ќе грешиме или ќе бидеме праведни. Ние сме родени како робови на гревот и колку и да се обидуваме или колку и сакаме да правиме добро, ние ќе ја промашиме целта која што Бог ја поставил (Римјаниите 7,15-24). За натамошно проучување на оваа тема читај Јован 15,14-16; Псалм 14,2.3; Исаија 1,4-6; Еремија 17,9 и Марко 7,23.

ПРЕСТАП. Овој збор означува намерно и свесно кршење на законот. Тој претпоставува дека знаеме што бара законот. Во духовен поглед престапот е намерно кршење на Божјиот морален закон, кој претставува Божје средство за мерење на праведноста (1. Јованово 3,4). Познавањето на Божјиот закон гревот (промашена цел) го претвора во престап (намерна нејослушност). Забележи што велат следниве текстови во врска со ова прашање:

Галатийците 3,19: Законот е даден гревот да го стори престап.

Јаков 2,9: Законот нè уверува дека сме престапници.

Римјаниите 3,20: Преку законот знаеме што е гревот.

Римјаниите 5,20: Законот не го решава проблемот на гревот туку го „умножува“.

Римјаниите 7,7-13: Законот ја разоткрива нашата грешна состојба и укажува на нашата бедна состојба во поглед на непознавање на праведноста.

Бидејќи гревот е измамлив, поради нашите гревови ние не можеме сосема да ја сфатиме сопствената состојба сè додека Бог не ни ја открие. Тоа е причината поради која Бог го дал законот. Тој никогаш немал намера законот да стане пат за спасение. Нашата грешна состојба е причина зошто законот не може да произведе праведност во нас (Римјаниите 8,3). Ние сме продадени на гревот и единствен начин да бидеме спасени е да бидеме во Христа. „Зашто со делата на Законот ни едно тело нема да се оправда пред Него“ (Римјаниите 3,20; Галатийците 2,16; 3,21.22; 5,4). Иако сме грешни, Бог ни го дал законот да биде „наш чувар до Христа, со вера да се оправдаме“ (Галатийците 3,24).

Ова оправдување со вера ќе биде предмет на нашето проучување во следната глава.

ПРОБЛЕМОТ СО ГРЕВОТ

Клучни мисли од 1 глава

1. Гревот се појавил на небото, во умот на Луцифер, водачот на ангелите (Езекил 28,14.15).
2. Со искушувањето на Адам и Ева, Луцифер (*саџанатџа*) ја презел власта над овој свет (1. Мојсеева 3,1-24; Лука 4,5.6; 2. Петрово 2,19).
3. Како потомци на Адам и на Ева, сите се наоѓаме под ропството на гревот. Ние сме родени себични, со природна склоност да сакаме да живееме независно од Бога (Јован 8,34; Римјаниите 1,20-23; 6,17).
4. Библијата го одредува гревот со употреба на три збора или концепти:
 - а. БЕЗЗАКОНИЕ. Овој збор не се однесува во прв ред на грешно постапување, туку на состојба на грешност; според нашата природа ние сме „свиткани“ (Псалм 51,5; Исаија 53,6; 64,6).

6. ГРЕВ. Овој збор буквално значи да се „промаши целта“. Ова се однесува на нашите грешки, мерени според Божјиот идеал (*Римјаниџе 3,23; 7,15-24; Исаија 1,4-6*).
- в. ПРЕСТАП. Овој збор се однесува на намерна непослушност и кршење на Божјиот закон (*1. Јованово 3,4; Римјаниџе 7,7-13*).
5. Бог ни го дал законот за да ни ја открие нашата грешна состојба. Тој никогаш немал намера законот да биде средство за спасение (*Римјаниџе 3,20; Галаџиџе 2,16; 3,21.22; 5,4*).
6. Законот е даден да нè доведе кај Христа, за да можеме да бидеме оправдани со вера (*Галаџиџе 3,24*).

БОЖЈАТА СПАСОНОСНА ЛЌУБОВ

Кога Библијата кажува „Бог е љубов“ (*1. Јованово 4,8.16*), тоа не значи дека љубовта е само една од неговите особини, туку дека самиот Тој е љубов. Тоа значи дека љубовта е суштина на Неговата природа. Според тоа, сè она што е во врска со Бога и со она што Тој го прави, мора да го разбереме во контекст на Неговата љубов (*Матџеј 22,36-40; Римјаниџе 1,18-32*). Апостол Павле го дефинира Божјиот гнев како пасивна љубов која никого не го присилува, туку само дозволува да одиме по патот кој свесно сме го избрале (*Римјаниџе 1,24.26.28*).

Темелот на нашето спасение се наоѓа во Божјата природа - во Неговата љубов. Без оваа љубов не би постоело евангелието, радосната вест (*Јован 3,16; Ефесјаниџе 2,4-7; Тит 3,3-5; 1. Јован. 4,9*). Според тоа, ако сакаме да ја разбереме и да ја цениме радосната вест за нашето спасение, ние мора да бидеме вкоренети и втемелени во Божјата љубов (*Ефесјаниџе 3,14-19*).

Иако звучи парадоксално, токму нашата човечка љубов нè попречува да ја сфатиме Божјата љубов. Повеќето од нас прават грешка применувајќи човечки претстави за Божјата љубов. Со тоа ја спуштаме Божјата љубов на човечко ниво, погрешно го претставуваме Бога и го извртуваме евангелието за неговата спасоносна милост во Христа. Тоа е причината поради која апостол Павле настојува да разбереме дека „Христовата љубов го надминува знаењето“ (*Ефесјаниџе 3,19*).

Во современото јазично изразување уште повеќе е отежнат проблемот врзан за разбирањето на Божјата љубов. Во повеќето современи јазици постои само еден збор за љубовта. Овој факт ни отежнува да го сфатиме целиот спектар на значења на зборот љубов во Библијата, но и да направиме разлика помеѓу Божјата љубов и човечките претстави за љубовта кои често пати се замаглени со себичност. Божјата љубов (*агаџе*) е целосно спротивна на човечка-

та љубов (*филос*) и затоа не можеме да ги споредиме, туку само да ги ставиме една наспроти друга (*Исаија 55,8.9; Матееј 5,43-48; Јован 13,34.35; Римјаниите 5,6-8*).

Агапе и филос

Писателите на Новиот завет, кога сакале да ја опишат божествената и човечка љубов, имале на располагање четири грчки зборови. Тие зборови се:

STORGE. Претставува љубов кон семејството или роднините.

PHILOS. Срдечна љубов меѓу две лица; братска љубов.

EROS. Обично означува љубов меѓу различни полови. Зборот „еротика“ води потекло од овој грчки збор. Грчкиот филозоф Платон, на оваа љубов ѝ дал благородно, духовно значење. Тој ја нарекол „небесен ерос“ и ја дефинирал како љубов одвоена од сетилните или материјалните интереси. Така „ерос“, како што ја дефинирал Платон, за Грците станал највисок облик на човечка љубов. Ние и денес зборуваме за „платонска љубов“.

AGAPE. Ова е чиста љубов, неизвалкана со каков било себичен мотив. Како именка овој збор бил нејасен и необичен во грчкиот јазик - можеби поради тоа што и таквата љубов сама по себе е необична.

Новозаветните писатели пишувале на грчки, така што овие четири зборови им биле од голема помош кога требало да направат разлика помеѓу Божјата и човечката љубов или оваа разлика да ја направат меѓу различните облици на човечката љубов, токму онака како што сторице. Зборот, кој во Новиот завет најчесто се употребува за да ја опише човечката љубов, е „филос“. (Зборот „ерос“ воопшто не се појавува во Новиот завет). За да ја дефинираат Божјата љубов, сите писатели на Новиот завет избрале да го употребат тогаш ретко користениот збор „агапе“. (Новиот завет понекогаш го користи зборот „филос“ за да ја опише Божјата љубов, но секогаш во контекст на „агапе“ љубовта). Го зеле овој збор и му дале ново значење засновано на откровението на Божјата љубов во животот на Исуса Христа, а чиј врв е достигнат на крстот (*Римјаниите 5,6-10*). Божествената „агапе“ љубов, според начинот на кој писателите на Новиот завет го употребувале овој израз, целосно се разликува од човечката љубов во најмалку три аспекти.

1. Човечката љубов, „ерос“, или Платоновият „небесен ерос“, е секогаш условна. Ние како луѓе не ги сакаме оние кои не ни се допаѓаат. Ние ги сакаме оние кои не сакаат и одговараат на нашата љубов. Божјата „агапе“ љубов, наспроти нашата љубов, е безусловна. Таа тече од Него спонтано, без посебна причина, независно од нашата добрина или од чувството на сопствена вредност. Кога ќе го разбереме ова, тогаш Божјото спасение станува безусловна радосна вест (*Римјаниите 5,6-10; Ефесјаниите 2,4-6; Тити 3,3-5*). Поради оваа причина, Библијата толку јасно нагласува дека сме спасени само преку милоста - со Божјата незаслужена, незаработена наклонетост - благодат (*Дела 15,11; Римјаниите 3,24; 5,15; 11,6; Ефесјаниите 1,7; 2,8.9; Тити 1,14; 2,11; 3,7*).

2. Човечката љубов е променлива и несигурна. Во Јован 21,15-17 се наоѓа добар пример за ова тврдење, како и за промислената употреба на различните зборови кои се поврзани со поимот љубов, употребуван од писателите на Новиот завет. Во овие стихови Исус трипати го прашува Петар дали го сака и Петар трипати одговара дека го сака. Во нашите Библии се чини дека сите три Исусови прашања, како и одговорите на Петар, се исти. Во првите две прашања упатени до Петар, Исус го употребува зборот „агапе“, љубов која никогаш нема да престане. Петар одговара употребувајќи го зборот „филос“, израз за човечка љубов. И по третпат Исус го прашува Петар дали го сака, употребувајќи го зборот „филос“. Со други зборови, Исус сакал да каже: „Петре, дали е тоа единствениот вид на љубов што го имаш кон мене - човечка љубов, на која не можам да се потпрам?“ Не е ни чудо што Петар по ова поставено прашање се нажалил. Сега тој бил вистински обратен и ја изгубил довербата во себе. Тој одговара понизно: „Господе, ти знаеш се; ти знаеш дека те сакам „филио“ (*17. стих*). Овој променлив и несигурен „филос“ е единствениот облик на љубов кој човечките суштества можат сами од себе да ја покажат.

Сосема спротивно на таа љубов е Божјата непроменлива „агапе“ љубов. Бог им објавил на неверните Евреи: „Те сакам со вечна љубов“ (*Еремија 31,3*). Во Павловиот класичен опис на божествената љубов „агапе никогаш не престанува“ (*1. Коринќаниите 13,8*). Несомнено е дека Исус ја покажал оваа љубов на крстот, кога „љубејќи ги своите во светов, ги возљуби до крај“ (*Јован 13,1*).

Кога ќе ја сфатиме оваа непроменлива природа на Божјата љубов кон нас, ние ќе станеме „вкоренети и втемелени во агапе љубовта“ (*Ефесјаниите 3,17*). Тогаш, заедно со Павле, ќе кажеме:

„Кој ќе не подели од љубовта Божја?... Зашто сум уверен дека ни смртта, ни животот, ни ангелите, ни властите, ни сегашноста, ни иднината, ни силите, ни височината, ни длабочината, ниту некое друго создание, ќе може да не оддели од Божјата љубов (*агапе*), која е во Христа Исуса, нашиот Господ“ (*Римјаниите* 8,35.38.39).

3. И најголемата човечка љубов во себе носи траги на себичност. Бидејќи по природа сме себични, сè што правиме или мислиме е извалкано со себичност или љубов кон самите нас. Општествено, политички, академски, материјално, економски, дури и религиозно, сите сме робови „на нашиот сопствен пат“ (*Исаија* 53,6; *Филипјаниите* 2,21). Како што видовме во претходното поглавје, сите сме зачнати во „беззаконие“, наклонети кон самите себе. Последица на тоа е дека сите, без исклучок, сме ја изгубиле Божјата слава - Неговата „агапе“ љубов (*Римјаниите* 3,23). Божјата љубов е сосема спротивна на човечката. Таа е самопожртвувана, се дава самата себе. Од оваа причина Исус не барал да биде еднаков со Таткото, туку се одрекол од себеси и станал Божји слуга, послушен до смртта и тоа на крстот (*Филипјаниите* 2,6-8). Во сиот свој живот на земјата, Исус ја покажувал „агапе“ љубовта на својот Татко. Учениците во Него ја виделе „славата како на Единороден од Отецот“ (*Јован* 1,14). Тој живеел за доброто на другите, поради нас станал сиромашен и така ние сме се збогати преку Неговата сиромаштија (2. *Коринќаниите* 8,9). Во Божјата љубов нема ниту малку себичност. Оваа љубов, која настанува во животот на христијаните преку Светиот Дух, е најсилното сведоштво за преобразувачката и спасоносна сила на Евангелието (*Јован* 13,35.36).

Најголемиот израз на Божјата самопожртвувана љубов бил покажан на крстот, кога Исус Христос умрел со втората смрт за целото човештво (*Евреите* 2,9). Оваа втора смрт е целосен престанок на животот; таа подразбира да се одвоиш од животот засекогаш. Очигледно е дека Исус умрел со оваа смрт за нас, затоа што христијаните, иако оправдани во Христа, сè уште мораат да умираат со првата смрт (смрт како „спиене“), но нема да бидат подложни на втората смрт (*Ойкровение* 20,6). Исус на крстот бил подготвен засекогаш да биде лишен од животот, со цел ние да живееме наместо Него, и тоа не само за три дена. Таквата љубов, полна со самооткажување, ги преобразила Неговите ученици. Тие пред крстот биле преокупирани со сопствените интереси (*Лука* 22,24). По крстот биле подготвени да го следат Исусовиот пример, жртвувајќи се за другите. На ист начин и ние ќе бидеме

променети кога ќе ја сфатиме самопожртвуваната Христова љубов која блеска од крстот.

Накратко кажано, човечката љубов е условна; Божјата љубов е безусловна. Нашата човечка љубов е променлива; Божјата љубов е непроменлива. Нашата човечка љубов е себична; Божјата љубов е несебична (самопожртвувана). Евангелието нема да стане безусловна радосна вест за нас сè додека не го сфатиме овој троен квалитет на Божјата „агапе“ љубов. Божјата „агапе“ љубов нема да може да го истера секој страв и да не оспособи да му служиме на Бога од несебични мотиви, сè додека не станеме „вкоренети и втемелени“ (1. *Јованово* 4,7.12.16-18) во неа.

Агапе и големиот судир

Сатанскиот бунт против Бога на небото, всушност бил бунт против Божјата „агапе“ љубов, која е темел на законот (*Матееј* 22,36-40; *Римјаниите* 13,10; *Галаиите* 5,13.14). За Луцифер, идејата дека љубовта „не си го бара своето“ (1. *Коринќаниите* 13,5), била премногу ограничувачка. Поради тоа, тој се побунил и го вовел принципот на љубов кон самиот себе или „ерос“ (*Езекил* 28,15; *Исаија* 14,12-14). И по својот пад сатаната не престанал да се бори против самопожртвуваната љубов. Кога Бог го обновил принципот на несебичната љубов во човечкиот род преку проповедане на евангелието, сатаната со сите сили се борел против него (*Ойкровение* 12,10-12). Прво нешто кое сатаната го нападнал во христијанската црква не била саботата ниту состојбата на мртвите. Неговиот напад на овие вистини дошол подоцна. Своите напади најпрво ги сосредоточил на концептот на Божјата „агапе“ љубов.

Откако апостолите исчезнале од сцената, водството на христијанската црква дошло во рацете на црковните оци. Многу од нив биле по потекло Грци. Она што посебно ги навредувало бил фактот дека писателите на Новиот завет го презирале она кое Грците го сметале за највисок облик на љубов - Платоновите „небесен ерос“ и го употребувале нејасниот збор „агапе“. Според нивно мислење, причината за тоа бил фактот што Исусовите ученици биле Евреи (сите, освен Лука), и дека не го разбирале добро грчкиот јазик, поради што било потребно да се исправи оваа грешка.

Марцион, кој умрел околу 160 г. по Христа, бил првиот кој се обидел тоа да го смени. Следниот бил Ориген, кој умрел 254. по

Христа и кој, всушност, ја сменил Јовановата величествена изјава „Бог е љубов (агапе)“ во „Бог е љубов (ерос)“. Меѓутоа, борбата не застанала тука, таа продолжила сè до времето на Августин, бискупот од Хип, северна Африка. Тој живеел во четвртиот век по Христа и бил еден од големите „оци“ на римокатоличката теологија. Августин сфатил колку е безначајно едноставно да се замени „ерос“ за „агапе“. Наместо тоа, тој направил нешто многу попатетно, но и поопасно. Употребувајќи ги аргументите на грчката логика, тој го комбинирал концептот на „агапе“ љубовта со идејата за „ерос“ и го произвел она што тој на латински го нарекол „каритас“.

Христијанството ја прифатило оваа Августинова формулација и зборот „каритас“ станал клучна дефиниција за божествената и христијанска љубов во римокатоличката теологија. Бидејќи идејата на Августин била мешавина од „агапе“ и „ерос“, евангелието е превртено од „не јас, туку Христос“ (*Галатийците* 2,20) во „јас плус Христос“. Ваквиот концепт на евангелието преовладува и денес. Вистинското значење на поимот Агапе е испревртено, евангелието е изопачено со себичност, христијанската црква ја изгубила својата сила и се стркалала во темнина. Дури во шеснаесетиот век, откако Лутер го сфатил проблемот и се обидел да ја исправи грешката на Августин, црквата одново почнала да оди кон светлината на чистото Евангелие. За жал, христијанската црква денес сè уште во голема мера е во темнина, обидувајќи се да го разбере вистинското значење на зборот „агапе“, а со тоа и значењето на самото Евангелие.

Три Евангелија

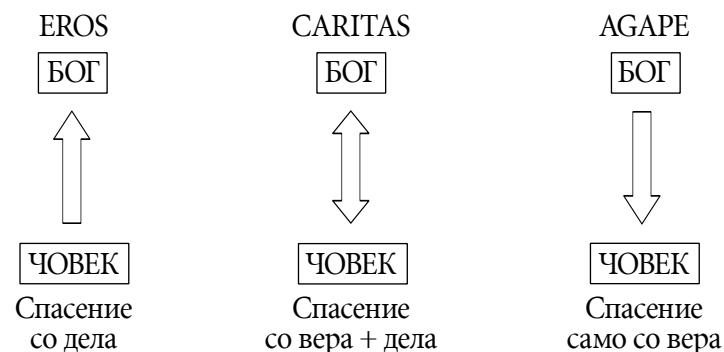
Од претходното проучување видовме дека постојат три концепта на љубов: „ерос“ или љубов кон себе; „агапе“ или самопожртвувана љубов; и „каритас“ која е мешавина од љубовта кон себе и самопожртвуваната љубов. Секој од овие концепти на љубов произвел свое сопствено евангелие.

Различните незнабожечки религии, пронижани со „ерос“ или љубов кон себе, се втемелени на евангелието на делата. Грчкиот филозоф Аристотел напишал: „Спасението е движење на создание кон Бога“. Слично на ова, Платон верувал дека Бог ги спасува само добрите. „Ерос“ евангелието учи дека човечките суштества мораат сами да се спасат, удоволувајќи му на Бога преку жртвите

и добрите дела. Ова верување е легализам или спасување со дела, што претставува основа за сите нехристијански религии.

Евангелието втемелено на „каритас“ учи дека мора најпрво преку нашите добри дела да покажеме дека сакаме да бидеме спасени. Кога Бог ќе го види овој доказ, Тој на половина пат ќе ни излезе во пресрет и ќе нè спаси. Со други зборови, ние мораме да направиме сè што можеме за да го задоволиме Божјиот идеал, а Христос ќе ја додаде разликата која ни недостасува. Во оваа стапица паднале христијаните од Галатија (*Галатийците* 3,1-3), како што во неа паѓаат и многу современи христијани. Верата плус делата на евангелието, или оправдувањето плус посветувањето, претставува основа на римокатоличката теологија. Тоа е мошне префинет облик на легализам.

Евангелието на Светото писмо не е ниту „ерос“ ниту „каритас“. Во целосна спротивност со овие два вида на евангелие, апостолите учеле дека Бог ја покажал својата „агапе“ љубов кон нас, преку смртта на својот син Исус Христос, уште додека бевме беспомошни грешници, дури и непријатели на Бога. Исусовата смрт целосно нè помирила со Бога (*Римјаните* 5,6-10). Ова е јасно учење на Новиот завет за евангелието (*Јован* 3,16; *Ефесјаните* 2,1-6; *1. Тимоџеј* 1,15; *Тит* 3,3-5). Следниот дијаграм ги претставува трите вида на евангелија за коишто зборувавме.

„Ерос“ и „каритас“ евангелијата можат да бидат опишани само како условна радосна вест. Секое зависи од исполнувањето на одредени услови, пред Бог да ни биде милостив. Само „агапе“ евангелието е безусловна радосна вест, која почива само врз Божјата незаслужена милост. Тоа е причина поради која ова евангелие го превртело светот, додека апостолите ја проповедале оваа ве-

личествена вест за спасението во Исуса Христа (Дела 17,6). Тоа е истата вест која светот толку очајно сака да ја слушне и денес. Тоа е евангелието кое ќе ја осветли земјата со Божјата слава пред да дојде крајот (Матџеј 24,14; Ошкрование 14,6-15; 18,1).

Агапе и личната вредност

Една од последиците на гревот во нашиот живот е чувството на ниска лична вредност. Нашиот модерен, комплициран свет, со својот натпреварувачки животен стил, уште повеќе го зголемил овој проблем. Еден од резултатите на ваквиот живот се гледа во тоа што психијатрите имаат работа повеќе од кога било. Не сакам да ја намалам вредноста на таквите совети во одредени ситуации, но сепак се надевам дека оваа книга ќе ве запознае со „величествениот Советник“ (Исаија 9,6), Единствениот кој го има вистинското решение за проблемот на чувството на пониска вредност.

Како што веќе видовме во првата глава, Библијата не ја цени нашата грешна човечка природа. Исус му рекол на Никодим, чија што религија толку ги нагласувала човечките дела, „дека она што е родено од тело е тело“ (Јован 3,6). Со тоа Исус мислел дека нашата грешна човечка природа не може сама од себе да создаде нешто што Бог би можел да го смета за добро или заслужно (Римјаниите 17,18). Сè што правиме е проникнато со себичност. Поради тоа, без Исуса Христа нема ниту еден кој е добар, ниту еден кој е праведен (Римјаниите 3,10,12).

Од оваа причина Павле ги предупредил христијаните од Филипи да не се потпираат на телото (Филипјаниите 3,3). Секако, сето ова е погубно за човечкото его и ни отежнува да се погледнеме себеси во лице, а уште повеќе да се соочиме со Бога. Како резултат на тоа настанува жална претстава за самиот себе, ниско чувство на лична вредност. Библијата има радосна вест за нас, а таа радосна вест е Божјата безусловна „агапе“ љубов. Единственото вистинско решение за проблемот на ниската лична вредност е јасно сфаќање на Божјата љубов и Неговата спасоносна благодат во Исуса Христа. Преку пророкот Исаија Тој изјавува дека, и покрај нашата грешност, ќе направи да вредиме повеќе од најфиното злато од Офир (Исаија 13,12). Бог тоа го направил во Исуса Христа, како што ќе видиме во следната глава.

БОЖЈАТА СПАСОНОСНА ЛЈУБОВ

Клучни мисли од 2. глава

1. Љубовта не е само една од Божјите особини; таа е суштина на Неговата природа. Бог е љубов (1. Јованово 4,8.16).
2. Ние треба да разбереме сè за Бога - дури и Неговиот закон и Неговиот гнев - во контекст на Неговата љубов (Матџеј 22,36-40; Римјаниите 1,18-23).
3. Темелот на нашето спасение е во Божјата природа втемелена на љубовта (Јован 3,16; Ефесјаниите 2,4-7; Тит 3,3-5). Новиот завет го употребува грчкиот збор „агапе“ за да ја опише Божјата љубов. Божјата „агапе“ љубов се разликува од човечката љубов во најмалку три вида:
 - а) Човечката љубов е условна; Божјата љубов е безусловна. Таа потекнува од Него независно од нашата добрина или сопствена вредност (Дела 15,11; Ефесјаниите 1,7; 2,8.9; Тит 1,14).
 - б) Човечката љубов е променлива; Божјата љубов е непроменлива. Неговата љубов никогаш не престанува (Еремија 31,3; Римјаниите 8,35-39; 1. Коринќаниите 13,8).
 - в) Човечката љубов е себична; Божјата љубов е несебична (Филипјаните 2,6-8). Најголемиот израз на Божјата безусловна, непроменлива, несебична љубов бил покажан кога Исус умрел на крстот за целото човештво со втората смрт (Римјаниите 5,8; Евреите 2,9).
4. Трите концепти на љубовта произвеле три концепти на евангелието:
 - а) **СПАСЕНИЕ СО ДЕЛА.** Ова „евангелие“ е засновано на себичноста, т.е. човечките суштества мора да се спасат сами, угодувачки му на Бога со сопствените дела. Тоа е легализам кој е основа на сите нехристијански религии.
 - б) **СПАСЕНИЕ СО ВЕРА ПЛУС ДЕЛА.** Ова „евангелие“ е засновано на комбинација од себичност и несебичност, т.е. преку нашите добри дела мора најпрво да покажеме дека сакаме да бидеме спасени - тогаш Бог ќе нè пресретне на половина пат и ќе нè спаси. Ова „евангелие“ на верата плус делата е суштина на римокатоличката теологија; префинет облик на легализмот.
 - в) **СПАСЕНИЕ ЕДИНСТВЕНО СО ВЕРА.** Ова евангелие е засновано на несебична љубов (агапе); уште додека сме биле беспомошни, безбожни грешници, Бог ја покажал својата љубов кон нас преку смртта на Исуса Христа и таа смрт целосно нè помирила со Него. Ова е јасно учење на Новиот завет (Јован 3,16; Ефесјаниите 2,1-6; 1. Тимошеј 1,15).

ОДРЕДУВАЊЕ НА СУШТИНАТА НА ЕВАНГЕЛИЕТО

Опстанокот на жителите на Александрија во северна Африка, кои живееле неколку векови пред Исус да дојде на нашата земја, во голема мера зависел од житото кое го носеле бродовите што доаѓале од Феникија (денешен Либан). Кога бродовите се појавувале на пристаништето, тоа било навистина радосна вест. Жителите на Александрија, кои зборувале на грчки јазик, составиле посебен збор за да ја објават радосната вест дека стигнале бродовите натоварени со жито. Истиот збор „евангелие“ го користи и Новиот завет за да ја опише безусловната радосна вест за спасението на целото човештво.

Ова спасение ни е осигурано преку историскиот факт дека Исус се родил, живеел и умрел (*Марко 16,15; Римјаниите 1,1-14; 10,13-15*). Евангелието е навистина „радосна вест“.

Апостол Павле евангелието го нарекува „Божја правда“ (*Римјаниите 1,16.17; 3,21*). Со оваа изјава апостол Павле мисли на правдата која Бог:

1. ја планирал и ја започнал пред создавањето на светот (*Ефесјаниите 1,4; Овкроење 13,8*);
2. ја ветил по падот во грев (*1. Мојсеева 3,15*);
3. ја исполнил во животот и смртта на Исуса Христа (*Јован 3,16. 17; Галатјаниите 4,4.5*).

Со други зборови тоа е правда која е во потполност Божје дело, без некаков човечки придонес (*Римјаниите 3,28; Галатјаниите 2,16*). Според евангелието, човештвото стои во Христа совршено пред Бога и пред Неговиот свет закон (*Колошаниите 2,10; Римјаниите 10,4*). Спасението во Христа нè ослободува од трите големи проблеми со кои се соочуваме како грешни човечки суштества:

1. вината и казната за гревот.
2. силата и ропството на гревот.
3. природата и присутноста на гревот.

Оправдувањето нè ослободува од првиот проблем, посветувањето од вториот и прославувањето од третиот. Важно е да се разбере дека, иако ние христијаните можеме да тврдиме дека оправдувањето е готов факт (*Римјаниите 5,1*), посветувањето е траен тековен процес (*1. Солунјаниите 4,2-7; 5,23*), а прославувањето е идна надеж која ќе се оствари со второто Христово доаѓање (*Римјаниите 8,24.25; Филипјаниите 3,20.21*).

Сите овие три аспекти на нашето спасение - оправдувањето, посветувањето и прославувањето - се веќе довршени со раѓањето, животот, смртта и воскресението на нашиот Господ Исус Христос. Според тоа, сите три ни се понудени во Христа и не можат да бидат поделени. Оној кого Бог го оправдал, ќе го посвети и прослави ако не му го сврти грбот со своето неверување (*Римјаниите 8,30; Еврејите 10,38.39*). Овие три аспекти го прават евангелието радосна вест за спасението. Бидејќи евангелието ни е дадено во една личност, во Исуса Христа, тоа е неделиво. Ние не можеме да избереме да примиме само еден аспект на евангелието.

Сè што ќе искусиме во нашето спасение - во овој или светот кој ќе дојде - е засновано на довршеното дело на нашиот Господ Исус. Основата на целото наше христијанско искуство е Неговото раѓање, живот, смрт и воскресение. Од оваа причина треба да бидеме втемелени во Неговата вистина. Ова е од пресудна важност, зашто, ако сметаме дека она што Исус го направил со својата земна мисија е само делумно и нецелосно, тогаш и нашето искуство ќе биде исто такво. Тоа е причината поради која Тој вели „ќе ја познаете вистината и вистината ќе ве ослободи“.

„Ако Синот ве ослободи, тогаш навистина ќе бидете слободни“ (*Јован 8,32.36*). Нашето сфаќање влијае на нашето искуство. На пример, кога некои христијани од Коринт ја отфрлиле вистината за воскресението на оние кои веруваат, Павле не се обидел да ја брани вистината за воскресението цитирајќи библиски текстови. Наместо тоа, тој тврдел дека христијаните ќе бидат воскреснати затоа што Исус воскреснал (*1. Коринќаниите 15,12-23*). Исто така, христијаните кои страдаат, апостол Петар ги храбри: „туку, радувајте се дека соучествувате во Христовите страдања, за да можете

да се радувате и да се веселите при откровението на Неговата слава“ (1. Петрово 4,13).

Ние се поистоветуваме со Исуса Христа и Неговото распнување преку верата. Тоа значи дека при преобратувањето, кога ќе поверуваме и ќе го прифатиме Христа како наш Спасител, стануваме едно со Него и Неговата смрт станува наша смрт. Верата е сигурна во она во што се надева (Божјото спасение понудено во Христа), чија суштина сè уште не сме ја искусиле во потполност (Евреите 11,1).

Два аспекта на спасението

Спасението може да се подели на два сродни, но сепак различни аспекти. Прво, спасението е она што Бог веќе го направил за целото човештво преку Исусовиот живот и смртта на крстот. Ова спасение, според Исусовите зборови, е радосна вест која Тој им ја доверил на своите ученици да ја објават во целиот свет (Марко 16,15). Апостол Павле често го опишува ова спасение како **ти во Христа** (1. Коринќаниите 1,30.31; Ефесјаниите 1,3-6; 2,13; Филипјаниите 3,9). Ова спасение е објективна вистина остварена преку Христовата земна историја и затоа можеме теолошки да ја означиме како **објективно Евангелие**.

Второ, Светото писмо упатува на спасението како нешто што Бог го прави во нас преку Светиот Дух. Овој аспект на спасението не е некој додаток на објективното Евангелие. Тој се однесува на остварување на она што Бог објективно веќе го остварил во Христа за нас, во нашиот живот. Овој втор аспект на спасението може да се опише и како плод на објективното Евангелие. Павле често упатува на овој аспект со изразот **Христос во тебе** (Римјаниите 8,10; Галатите 2,20; Ефесјаниите 3, 17; Колошаниите 1, 21). Тој го опфаќа мирот со Бога, кој доаѓа како резултат на оправдувањето со вера (Римјаниите 5,1; Дела 10,36; Колошаниите 1,20), светост на животот и победа над гревот преку процесот на посветувањето со вера (Римјаните 6,22; 2. Петрово 1,5-7) и промената на нашата грешна природа преку прославувањето кое ќе се случи при второто Христово доаѓање (Римјаните 8,24.25; 1. Коринќаните 15,51-54; Филипјаните 3,20.21). Бидејќи овој втор аспект на спасението

се однесува на нашето лично спасение, тоа често се нарекува и **субјективно Евангелие**.

Денес многу христијани се збунети во однос на овие два аспекти на спасение. Оваа забуна настанува како резултат на непрепознавање на разликата меѓу она што Бог веќе го направил во Христа пред околу две илјади години и она што Тој денес го прави во животот на верниците преку Светиот Дух. Оваа забуна довела до многу судири во врска со доктрината за оправдување со вера. Христос е наша правда во поглед на овие два вида на спасение; двата се делотворни само преку верата. Исто така, постојат и важни разлики меѓу овие два аспекта.

Ние често го опишуваме првиот аспект на спасението - објективното Евангелие - како **пресметана** Христова правда. Таа ги оспособува верниците за небо сега, како и на судот. Вториот аспект на спасението - субјективното Евангелие - е дадената Христова правда. Таа нуди доказ за присутноста на пресметаната Христова праведност во нашиот живот. Таа не придонесува ни најмалку за нашето оспособување за небо; таа нуди доказ, го сведочи она што е веќе вистина за нас во Христа. Дадената правда не оспособува за небото, но, ако ја нема во нашиот живот, тоа е доказ дека не го разбираме Евангелието или сме го одбиле дарот на пресметаната правда. Одбивањето да се облечеме во дадената Христова правда покажува дека немаме вистинска вера и, според тоа, не оспособува за небото.

Разлики меѓу „објективното“ и „субјективното“ евангелие

Постојат четири главни разлики меѓу објективното евангелие („ти во Христа“) и субјективното („Христос во тебе“).

1. **ЦЕЛОСНО / НЕЦЕЛОСНО.** Ние сме „во Христа“ објективно целосно совршени преку дејствувањето на Неговата праведност (1. Коринќаните 6,11; Ефесјаните 1,3; Колошаните 2,10). „Христос во тебе“ или субјективното спасение е процес на посветување, кој ќе се заврши пред второто доаѓање, како и прославување на нашето тело и на нашата природа кое ќе го искусиме при второто доаѓање (Римјаните 5,3-5; 8,18-23; 1. Коринќаните 15,51-57; Филипјаните 3,12-14.20.21; Колошаните 1,27; 2,6; 1. Солунјаните 5,23.24; 2. Петрово 1,3-8).

2. **УНИВЕРЗАЛНО / ДЕЛУМНО.** Во Христа целото човештво е откупено, законски оправдано и помилено со Бога (*Римјанијџе* 5,18; 2. *Коринќанијџе* 5,18.19; 1. *Тим.* 4,10; *Тит* 2,11; 1. *Јованово* 2,2). „Христос во тебе“ се однесува само на верниците кои со вера доживеале новородување (*Јован* 3,16; *Римјанијџе* 8,9.10; 1. *Коринќанијџе* 6,17-20; 2. *Коринќанијџе* 3,17.18; 6,14-16; 1. *Тим* 4,10).
3. **ОСВЕН НАС / ЗАЕДНО.** Праведноста „ти во Христа“ - со ништо не сме ја заслужиле ниту сме придонесле во врска со неа (*Римјанијџе* 3,21. 28; *Филипјанијџе* 3,9). „Христос во тебе“ ја вклучува соработката на верниците, кои со вера одат во Духот (*Јован* 15,1-5; 17,23; *Римјанијџе* 8,9-14; 13,12-14; *Галатјџе* 2,20; 1. *Јованово* 3,23.24).
4. **ЗАСЛУЖЕНО / ОЧИГЛЕДНО.** Праведноста „ти во Христа“ претставува единствено средство за нашето спасение. Ако не ѝ се спротивставиме и не ја отфрлиме, таа целосно нè квалификува за небото сега, како и на судот (*Дела* 13,39; *Римјанијџе* 3,28; 10,4; *Галатјџе* 2,16; *Ефесјанијџе* 2,8.9; *Тит* 3,5). „Христос во тебе“ докажува или сведочи за нашето спасение во Христа, но не придонесува за нашето спасение (*Матџеј* 5,14-16; *Јован* 13,34.35; 14,12; *Ефесјанијџе* 2,10; *Тит* 3,8).

Објективна евангелска вистина е дека Исус веќе направил сè што е неопходно грешните луѓе да бидат прогласени за праведни и да биде кандидати за небо. Според тоа, оние кои ја прифатиле својата положба во Христа, Бог ги смета за праведни, свети, посветени и прославени „во Христа“ (*Ефесјанијџе* 1,3-6; 2,5.6; 1. *Коринќанијџе* 6,9-11). Лутеровото повторно откритие дека „праведникот ќе живее од верата“ (*Римјанијџе* 1,17) е најголемата вистина која му е понудена на човечкиот ум од времето на отпадод од евангелието во мрачниот Среден век.

Мотивот „во Христа“

Централна тема на теологијата на апостол Павле во поглед на евангелието е мотивот или идејата „во Христа“. Таа се темели на библиското учење за солидарност или колективно единство, концепт кој е непознат за западниот ум, но сè уште добро познат во другите делови на современиот свет. Библијата јасно учи дека

целото човештво е поврзано со заеднички живот и според тоа сочинува една целина - колективно единство.

Интересно е да се забележи на кој начин писателот на посланието до Евреите го користи концептот на колективно единство со цел вешто да го исткае аргументот дека Христовото свештенство според редот на Мелхиседек е поголемо од свештенството на Левитите (*Еврејџе* 6,20-27.28). Тој најпрвин докажува дека Мелхиседек бил поголем од Левиј. Кога еднаш ќе се воспостави овој факт, тогаш не е тешко да се согледа дека Христовото свештенство според Мелхиседековиот ред е поважно од Левитското.

Се поставува прашање на кој начин писателот на посланието до Евреите докажува дека Мелхиседек е поголем од Левиј? Едноставно, тој ги потсетува читателите дека Левиј му дал десеток на Мелхиседек. Аргументот е брилијантен, бидејќи оној кој го дава десетокот е секогаш помал од оној на кого му се дава. проблемот се состои во тоа што Леви никогаш лично не му го предал десетокот на Мелхиседек. Тој дури не бил ни роден во времето на Мелхиседек. На кој начин тогаш можел да го стори тоа? „Во Аврама“, вели писателот во посланието до Евреите.

Левиј, Аврамовиот правнук кој сè уште не бил роден, бил во „бедрата“ на Аврам (*Еврејџе* 7,10) кога Аврам го сретнал Мелхиседек и му дал десеток (*Сџихови* 7-10). Овој целокупен аргумент е заснован на идејата за колективно единство. Тоа ни помага да сфатиме на кој начин целото човештво стои осудено „во Адам“ и оправдано „во Христа“, бидејќи целото човештво било „во бедрата“ на овие двајца луѓе и според тоа било вклучено во она што двајцата го направиле.

Според библиското учење Бог го создал целото човештво во еден човек - во Адам. „Господ, Бог, го обликува човекот од земниот прав и му дувна здив на живот во носалките. Така човекот стана жива душа“ (1. *Мојсеева* 2,7; *Дела* 17,26). Еврејскиот збор преведен со нашиот збор „живот“ во овој стих е изречен во множина. Овој стих буквално вели дека во Адам вдахнал „дух на живот (множина)“, т. е. во животите на сите човечки суштества.

На сличен начин Библијата подразбира дека со падот на Адам целото човештво паднало „во него“. Бидејќи Адам згрешил пред да има деца, кои би можеле да донесат сопствени морални одлуки, неговиот пад го вовлекол целокупниот човечки род во грех

(Римјаниите 5,12; 1. Коринќаниите 15,21.22). Не е лесно за луѓето на западната цивилизација да го разберат и да го прифатат ова, зашто ние сме навикнати да размислуваме преку категориите на поединците. Идејата дека целото човештво како колективна целина има удел во Адамовиот пад е јасно учење на Светото писмо.

Од една страна, идејата за колективно единство подразбира дека сите ние сме паднати во еден човек - во Адам. Додека од друга, величествена страна, стои идејата дека Бог сите нè избавил преку еден човек - „Вториот Адам“, Исус Христос (Римјаниите 5,12-21; 1. Коринќаниите 15,19-23.45-49). Фактот дека Бог во поглед на законот го оправдал целокупното човештво во Христа е исто така сигурен како и фактот дека сатаната преку Адам донел проклетство за целото човештво (Римјаниите 5,18).

Со Божјото чудотворно дело, кое самиот Тој го започнал и го завршил, нашето целокупно човештво, на кое му е потребно спасение, е обединето во една личност - Исус Христос - со Неговата сопствена, совршена, божествена природа. При отелотворувањето Христос го зел целокупниот живот на човечкиот род во неговата падната состојба (1. Коринќаниите 1,30).

Преку овој загадочен спој Бог му овозможил на Христа да стане втор или „последен Адам“ (1. Коринќаниите 15,45). На еврејски јазик зборот **Адам** значи „човештво“. Како втор Адам, Исус Христос станал претставник и замена за целокупното човештво. Целокупниот човечки род е колективно едно „во Него“ како што сме ние едно „во Адама“. Она што Исус го направил, сме го направиле и ние, бидејќи сме едно во Него. На овој начин, Неговиот живот и смрт, кои целосно ги задоволиле барањата на Божјиот свет закон и на правдата, се сметаат за наш живот и смрт. „Во Него“ сме оправдани затоа што Неговиот и нашиот живот се поврзани во отелотворувањето. Ова е накратко Павловиот мотив „во Христа“. Тоа е она што ја прави радосна веста на евангелието (Ефесјаниите 1,3-12; 2,4-7).

Исус Христос може да престојува во човекот преку Светиот Дух (Римјаниите 8,9.10) и во неговиот живот да ги исполни барањата на Божјиот свет закон (сѝих 4), само поради објективниот факт дека тој е „во Христа“ и веќе го исполнил сето она што го налага законот. Тоа е причината поради која апостол Павле доаѓа до следниот заклучок во поглед на оправдувањето со вера: „Го нарушуваме ли

законот со верата? Не дај Боже! Туку уште повеќе го утврдуваме“ (Римјаниите 3,31; 10,4).

Идејата за колективно единство - дека целото човештво било „во Христа“, дава нова широчина на разбирање на библиското учење за Христа како наша Замена. Постои морално двоумење во начинот на кој ние обично размислуваме за Христа како наш Заменик, дилема која е решена со концептот на колективното единство. Во следната глава ќе обрнеме внимание на оваа дилема.

ОДРЕДУВАЊЕ НА СУШТИНАТА НА ЕВАНГЕЛИЕТО

Клучни мисли од 3. глава

1. Евангелието на Новиот завет е безусловна радосна вест за спасението на целото човештво кое е обезбедено со историскиот факт за раѓањето, животот и смртта на Исус Христос (Марко 16,15; Римјаниите 1,1-14; 10,13-15).
2. Спасението во Исуса Христа нè избавува од многу непријатна положба со која се соочуваме како грешни човечки суштества. Тоа нè спасува од:
 - а) вината и казната за гревот. Тоа е нашето оправдување.
 - б) силата и ропството на гревот. Тоа е нашето посветување.
 - в) природата и присутноста на гревот. Тоа е нашето прославување.
3. Сите овие три аспекти на спасението - оправдување, посветување, и прославување - се веќе довршени со раѓањето, животот, смртта и воскресението на Исуса Христа.
4. Апостол Павле го опишува спасението, кое Бог го обезбедил за целото човештво преку довршеното дело на Исус, како „ти во Христа“ (1. Коринќаниите 1,30.31; Ефесјаниите 1,3-6; 2,13; Филипјаниите 3,9). Тоа може да се означи и како „објективно Евангелие“, затоа што тоа е објективна вистина остварена со Исусовиот живот на Земјата.
5. „Христос во тебе“ - така апостол Павле го опишува спасението кое Бог, преку Светиот Дух, го остварува за секој човек (Римјаниите 8,10; Галатиите 2,20; Ефесјаниите 3,17). Тоа може да се означи и како „субјективно Евангелие“, бидејќи претставува остварување на она што Бог веќе го направил за нас објективно во Христа.
6. Објективното Евангелие (засметаната Христова правда) е она што нè оспособува за небото - сега и на судот. Субјективното Евангелие